

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Δέκατον κι' εβδόμον μετρούντες χρόνον
'στην γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἑννιακόσα
κι' ἡ φυλὴ μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — δὲ καὶ τῶ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦ μέρη — δέκα φράγχα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου στελεπὴ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηῶν» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅπως ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δύο Δεκεμβρίου
κι' ἔποχη τοῦ κρύου.

Τέσσαρα καὶ δέκα κι' ἑπτακόσ' ἀκόμη,
τῶν τοστέφων ἴπαστρεψαν οἱ δρόμοι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Η.— Που μου πῆς, μωρὲ σακάτη,
μὲ τὴν κούφα τοῦ Σωκράτη;
Φ.— Πῶ μῆσα 'στὴ Βουλῇ,
καλῶς ὤρισες, μου λένε,
Νεφέλιτῃ Φασουλῇ,
βρωμερὲ καὶ λαστομῆνε.

Καλῶς ἦλθα, τοὺς φωνάζω,
κι' ὅλους ἰδίους τοὺς κυτάζω
καὶ ἑστὰ μουτρα καὶ ἑστὴς γλώσσακι,
Περικλέτο μπῆρο μου,
καὶ νομοσχεδίον κλώσσακι
κακαρίζουν γύρω μου.

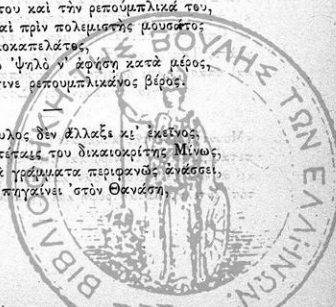
Καθόλου δὲν ἀλλάξανε
τὴ μούτρα τῆς Βουλῆς,
κι' ἄμῃσιν ἀλλάξανε:
εἶδου κι' ὁ Φασουλῆς.

Καὶ σήμερα τρεχάματα, δουλιτσάκι, ρουσεφτάκια...
τοῦ σιγηλοῦ μουστακκλή τὰ ροβιρὰ μουστάκια
καθὼς τὰ χέρις ἔμειναν, καὶ φαίνονται ὡς πρῶτα
ἰπίσημα καὶ σοβαρὰ πρὸς πάντα κεχνύτα.

Καθόλου δὲν ἐμίκρανε τοῦ Θεοτόκ' ἡ μύτη,
κι' ὁ λευκογένετος ὁ Ζεὺς, ὁ Θεοδωράκης ἦται,
ποῦ κόβει μ' ἕνα νεύμα του τοῦ καθενὸς τὸν βῆχα,
δὲν ἔβγαλε, βρὲ Περικλή, μήτε μιὰ μαύρη τρίχα.

Ὁ Λεωνίδας φουσκωτὸς καθὼς ἄκοκς Αἰόλου,
ὁ Καραπάνος ὁ μακρὸς δὲν ἴκντηνε καθόλου,
καθένας ἔχει πρόγραμμα καὶ σχέδια ἴδια του,
ὁ Βάλλης τὸ σακάκι του καὶ τὴν ρεπουμπλικὰ του,
ὁ δὲ Δραγοῦμος ὡς καὶ πρὶν πολεμιστὴς μουστός,
καὶ ἴψηλοκαπελάτης,
ἂν κι' εἶναι πρῖπον τὸ ἴψηλὸν ἄρση κατὰ μέρος,
γιατὶ μου λὲν πῶς ἔγινε ρεπουμπλικανὸς βέρος.

Κι' ὁ κύριος Καραπάνος δὲν ἄλλαξε κι' ἐμείνε
πάντα μὲ τῆς ὑπαρκτικότητος του δικαιιοκρίτης Μίωος,
κι' ὁ Στάνης, ποῦ ἑστὰ γράμματα περισπαστὸς ἀνάσσει,
κόντρα μὲ νέα σχέδια παγαίνει 'στὸν Θανάση.

ὁ δὲ Θανάσης τάβαλε προσωρινῶς ἄτο ράφι,
βιβλίον δὲ πολυτόμου Ἐκκλησιῶν συγγράμει,
κι' ἴσως ἰδῆς μετὰ μικρὸν
μετὰ πατάγου καὶ βοῆς
νὰ τσακωθῆ μετὸν Λοκρὸν
ὁ Τσιριγώτης ὁ νταῖς.

Ρωμαῖνος ὁ περίκοπος ὁ τῶν Ἐξωτερικῶν,
καθὸς τὸν ζῆρεῖ πάντοτε, μονῶλ καὶ ρεβερνῆττα,
κι' ὁ σοβαρὸς Ἀνάργυρος ὁ τῶν Οἰκονομικῶν
γίνεται σοβαρῶτερος ἀπὸ τὴν ἠμφολνῆττα,
καὶ μίσα στὴν περισσὴν ποικίλων παρνιαμάτων
εὐρίσκει καὶ περισσὴν τρανῶν περισευμάτων,
κι' ἔνθεν κἀκείθεν νοῦμερα καταμετρῶν εὐδοικῶνα
πολλὰ κατ' οἶκον κἀπέπιττει νὰ πῆ πρὸς τὸν Φωκίωνα.

Ἀπαράλλακτος κι' ἐκείνος ὁ θαλάσσιος ὁ βράχος,
συνακράττει πόντων βῆθη,
κι' ἀπ' τὸ πρῶτο του το πάχος
μια λίτρα δὲν ἔχῃθη.

Ἔγεια μὲλα κι' ἔγεια λίσσα... Στόλου θὰ γενῆ Ταμῆων,
συμφορὰ τῶν πολεμίων.
Κι' οἱ πεινώντες κι' οἱ χορτάτοι
ὄλοι νὰ προσφέρουν κἀτι,
ῶστ' ἰλιθῆροι καὶ δούλοι,
καὶ πεντάρια τὴν πεντάρια
καὶ φασούλι το φασούλι
Στόλος θὰ γενῆ τρομάρα.

Δὲν ἔμπορε τὸ κράτος μόνον νὰ σκαρῶνῃ καὶ φεργάδες,
τὸ βυζαίνουον κἀθε τόσο ρητορῶντες φαγάδες.
Ἔγεια μὲλα κι' ἔγεια λίσσα, ὄστωε τὰ γενῆ δουλειὰ
κι' ὄσοι βάζετε θρημμένοι ἴσθην ἀγγάρεια τὰ σκυλιὰ,
κι' ὄσοι παίζετε σακαμπῶλη νηστικοὶ ἴσθην κερφενί...
κι' ἢ φεργάδες τῶν Ἐγγλιέων ἔγιναν με ρεφενί.

Μέγα του νεροῦ τὸ κράτος, μετὸν θάλασσαν σφιγγῶ,
κι' ἀπεφάσισα κι' ἔγῶ
νὰ προσφέρω τὰς ἐισπράξεις τὰς μισὰς τῶν «Νεπιλῶν»
γιὰ τοῦ Στόλου τὸ καλόν.

Ἔγεια μὲλα κι' ἔγεια λίσσα... ποῖος τὰ πρόσμενε κι' αὐτὰς;
στελιέτι μου τὸν Ταμῆα νὰ τοῦ δώσω τὰ λεφτὰ,
κι' ἀποδείξεις πληρωμῆς καὶ διπλότυπα νὰ πάρω...
φθάνει Στόλος νὰ γενῆ κι' ἄς χορταίνω μπακαλιάρω.

Γιὰ Στόλο μὲλεις ἀκουεα ὄφρωθῆ κι' ἢ ψυχῆ μου,
κι' ἀπὸ τὰ νῆφα ἴταξα ἴσθῶ χῶμα με φτερὰ,
κι' εἶπα ἴσθῶ παιδαρέλια μου: νῆψιτε τὴν εὐχῆ μου,
γιὰ τὸ Ταμῆο κἀνετε σπουδατο κομπάρρα,
καὶ σπᾶστε καὶ δώστε τὸν κομπάρρα σας ὄλο
γιὰ τὸν καινούριο Στόλο.

Μουντζώσετε τῆς κούκλιας σας, τὰ τόσα παιχνιδάκια σας,
πιτάξετε μίς ἴσθῶ νερὸ καὶ σῆς τὰ παραδάκια σας,
κι' ἂν δὲν μῆς πῆσῃ σάν καὶ πρὶν φιλόπατρις μανία
τότ' ἐντελής καταστροφή καὶ γέλοο Μακεδονία.

Ἐθρημμάτα τοῦ Φασούλη, σκαφθῆτε μὲν ἡμέρα
νὰ διασχίσῃ τὰ νερὰ τῆς Σαλαμίνος πέρα
καμιά φεργάδα λιγερῆ, κἀνῶνα φορτωμένη,
μὲ τοῦ δίκου σας κομπάρρα τὸν ἠσκαρῶ φρεϊσμένη,
καὶ νὰ τραβῆσῃ μὲ καὶ δρό κατὰ τὰ Δαρδανέλια...
συλλογισθῆτε τί χαρὰ, τί χάρματα, τί γέλοια!

Ἐπροσφέρετε, παιδία μου, καὶ σῆς γιὰ τὴν πατριδῆ,
κι' ἂν σκάψω μετὸν κομπάρρα δὲν σκαρῶθῃ πῶλῶν,
τοῦλάχιστον νὰ κἀνετε μὲν ἀπρωτελῶνιδα
νὰ καταπολεμήσωμεν τὸ φαῦλον λαθρημῶριον.

Τέτοια μῆλσα ποῦ λῆς, τὰ παιδῆ γὰρ ἔψανε,
κι' ὡς ἴσθῶ βράδω, Περικλῆ, μὲ δραχμῆ μαζέψανε...
Βρυχηθῆτε σῆς πῆλαγγ καθενὸς Ὀλιανοῦ
πρέμει, Πρεβίτζης κἀστρα, πρέμει τὸ Καρχηπουροῦ.

Π.—Βρῆ τὸν εἶδες τὸν «Μικαούλη»;

Φ.— Πῶς; τὸν εἶδα...

Π.— Πῶς σου ἴσθῶ φάνη;

Φ.—Γεῖα σας, ἴσκαυδα, δελφίνα, σῆς ἀξίζει καὶ στεφάνι.
Ροδοκῆκκινιο πατεῖτε μίς ἴσθῶ χῶμα μας, ξεφτέρια,
μῆνες ἴσθῶν Ὀλιανῶ
βλέπατε τὸν οὐρανὸν,

κἀνετε παρατρήσει, ἱμετρούσατε τᾶστέρια,
σῆμειῶνατε τὰς μοίρας, τοὺς στροβίλους, τοὺς κυκλῶνας,
ἴδατε ποικίλων κῶμον, Μαρτινίκας, Βακελιῶνας,
τόσων πόντων μυκαμένον πῆλαγγ πέρασατε,
κι' ἔμαθα μετὰ χαρῆς μου πῶς δὲν ἐξεφάσατε.

Ἐμῆς ὄμως εἶδῶ πέρα
σῆς στρεῖας αὐτῆς τῆς ξέρα,
ἂν κι' εἰς ἴδαρος Ἀθῆνας στερεῶν ἴγυροῦσαμε,
γιὰ τὴν πρόδο τοῦ κράτους δὸς του καὶ ἔξρουσαμε.

Εἶχαμε βροχὰς, θυέλλας,
εἶχαμε καὶ τὰς Νεφέλας,
κι' ἀκουσε παντοίας κρίσεις ὁ μὲγῶλος κωμικός,
τοῦπαν ὄσα σῆν ἢ σκούπη καὶ μὲ γλῶσσα καὶ χαρτί,
κι' ἔνας κοντορεβιθούλης, Συμβούλος Δημοτικῶς,
ποῦ φορεῖ ἴσθῶ καπιλο κἀθ' ἐπίσημη γιορτῆ.

Ἐτὰς Νεφέλας πολεμῶν ἔκανε κι' αὐτὸς φεργῶρα,
ὁ δὲ πάλαι κωμικός
χαχανίζων σκαπτικῶς
τοῦδῶσε μὲ καπιλιὰ ἴσθῶ ἴσθῶλακαλαδοῦρα.

Ἐκαὶ ἴσθῶ Ἀθήμου τοὺς Συμβούλους περὸνδινε λογιότης
καὶ φιλολογία πρώτης,
κι' ἐπειδὴ μὲ τὰς Νεφέλας κἀτεβαίνουον τὰ νερὰ
ἔγινε γι' αὐτὰς κουβίντα κι' ἐμβριθῆ καὶ σοβαρά.
Κᾶν Νεφέλη, κᾶν νερὸ,
ἔνα πράγμα τὸ θαρρῶ.

Π.—Μὲ τὴν κούφρα τοῦ Σωκράτη ποῦ πηγαίνεις, Νεφελίτη;

Φ.—Πᾶω μὲς ἴσθῶ Παρλαμῆντο, Περικλῆτο συμπόλιτα.
Καὶ προτῆτερα σοῦ τόπα...

Π.— Τί θὰ κἀνῃ, παπαγάλο;

Φ.—Τοὺς συγγρόνους τοὺς φωστῆρας μὲς ἴσθῶν κούφρα θὰ
[τοὺς βᾶλω.

Τρομεροὺς Νεφελῶμαχους,
ποῦ τὰράττουον τοὺς στομαχῶους,

φλογερούς Βουλγαροκτόνους,
 που μ' ἔχεις μᾶς σκιάζουν τόνους,
 τοὺς ξιφίζοντας καὶ πάλιν προπαγάνδας τῶν Βουλγάρων,
 ὅλους τούτους ἄρον ἄρον
 θὰ τοὺς βάλω γιὰ ραχάτι
 μὲς 'στὴν κούφρα τοῦ Σωκράτη.

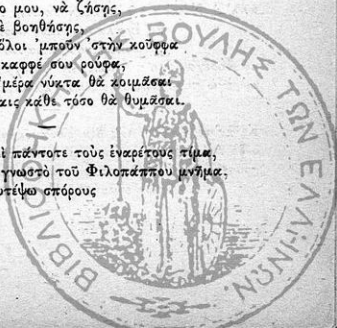
Νόμοι, τάξεις κι' ἐνόμιασι
 κι' ἐκατόγχιρες Ταμίαι,
 σταθερότης χαρακτήρων,
 περισσιύματ' ἀναργύρων,
 Παρλαμίντων λιμαδόροι,
 τῶν θιεμῶν οἱ δορυφόροι,
 κάθε Τουρκομάχος σπάθη,
 ὅλα μέσα 'στὸ καλάθι.

Τῶν μεγάλων Ἀλεξάνδρων σιλαγίζοντες δαδοῦχοι,
 τῶν Σταυραετῶν ἢ λιάρα καὶ τὸ κλέφτικο τοκροῦχι,

πατριωτικαὶ μανίαι,
 πόλεμοι, Μακεδονίαι,
 Κολωνελοὶ μὲ σπαλέταις καὶ χρυσᾷ λιλιὰ γιμάτοι
 θὰ κλωσσῶν μελλούσας νίκας μὲς 'στὴν κούφρα τοῦ Σω-
 κράτη.

Νὰ καὶ τοῦτοι, νὰ κι' ἐκεῖνοι
 'στοῦ Σωκράτη τὸ κοφφίνι.
 Περικλέτο μου, νὰ ζήσης,
 ἔλα νὰ μὲ βοηθήσης,
 κι' ὅταν ὅλοι 'μπῶν 'στὴν κούφρα
 τότε τὸν καφρέ σου ρούφα,
 τότε δίγως Ἐρ. ἄλλα 'μῆρα νύκτα θὰ κοιμάσαι
 κι' οὔτε τῆς Μακεδονίας καθὲ τόσο θὰ θυμάσαι.

Π.—Τράβα λοιπὸν καὶ πάντοτε τοὺς ἐναρέτους τιμα,
 κι' ἐγὼ πηγαινω 'στὸ γνωστὸ τοῦ Φιλοπάππου μνήμα,
 γιὰ νὰ φυτίψω σπόρους

πολλούς και διαφόρους.
Κι' αν ξεφτυρώ πλατάνους, νάρχονται τὰ Ρωμηόπουλα,
τὰ κράτητα κλειρόπουλα,
'στὸν ἴσκιον νὰ χοροπηδῶν
καὶ κλειτουρίζει νὰ τραγουδοῦν.

Κι' αν περιπόθητη μυρτιά καὶ δάφνη ξεφτυρώρη,
καθένας τὸ κεράκι του μ' αὐτὴν νὰ στεφανώρη,
ἂν ὅμως 'βγῶν ἀπ' ἡγάναι
ἔ! τότε βαλτοῦ ῥάγαναι.

Νέον καθέκον μᾶζι καλεῖ,
φύττει δέντρα, Φασουλῆ,

κι' ὑστερα τὸ τσιγάρο μας καὶ σὺ κι' ἐγὼ ν' ἀνάψωμε,
κι' ἐκεῖνα ποὺ 'φτυψάμε γιὰ χάρι νὰ τὰ κάψωμε,
καὶ μὲς' ἀπὸ τὰ δάση μας τὰ καταγυμνωμένα
νὰ 'βγῶναι ξύλα κούτσουρα, νὰ 'βγῶναι δαυλιὰ καμμένα.

Φ.—Σπέρνω γαλόνι Στρατηγῶ, κι' ἂν τύχη καὶ φουντώρη,
κάθε Ρωμῆς τὸν σέρβου τοῦ σπαλιτικῆς νὰ φορώρη,
σπέρνω σπαθὶ πολυμικῶ, κι' ἂν πιάση καμμιὰ μῆρα,
ὅλα τὰ πράματα ποὺ θὰ 'βγῶνθ' ὁ κάψω πέρα πέρα,
σπέρνω καὶ γλώσσα δίκοπη, καὶ 'στοὺς κατόπιν χρόνους
ἂν 'βγῆ' ψηλὸ γλωσσόδενδρο μὲ φύλλα καὶ μὲ κλώνους,
φαντάσου τότε τί χαρὰ γιὰ τῆς γλωσσουκαπνίστας...
βασιλικούς ἐφύτεια καὶ 'βγῆκαν μαντζουράναι,
κι' ἂν θίλῃς τὸ Ρωμαϊκὸ πραγματικῶς νὰ σώσωμε
καὶ πάντ' ἀθάνατο νὰ ζῆς,
σκεῖφου κἂν μόνος κἂν μαζὶ
τὸ πὸς φαλκάρει τῆς Βουλῆς γυμνακῆς θ' ἀναδασώσωμε.

Π.—Γι' αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ μοὺ λῆς κι' ἐγὼ στηλιάρη σπέρ-
κι' ἂν 'βγῶναι κι' ἄλλα, φαφαλατᾶ, [νω,
αἰ βεβιαῖο πὸς μ' ἔλ' αὐτὰ
τὰ ράχη σου θὰ δέρνω.
'Ἄλλ' ἔως ὅτου νὰ γινοῦν, δεῖξου γερῆ σκαλιόρα
μ' αὐτὸ τὸ ξύλο μοναχᾶ, ποῦ'ω ὅσα χέρια τώρα.

Πρὸς Πατρινοὺς ἐπιστολὴ τοῦ Θεατρῶν Φασουλῆ.

'Ἀγαπητοὶ μου Πατρινοί,
'στὴν πόλιν τὴν περιφανῆ
ἑτοιμαζόμενον κατ' αὐτὰς τριχάτος ν' ἀριβάρω
μαζὶ μὲ τὸν κουμπάρου,
καὶ τὰς σκηνὰς τῶν Νηριδῶν νὰ φορωθῶ 'στὸν ὄμο
κι' εὐθὺς νὰ πάρω δρόμο.

Μὲ τὰς Νηριέλας ἔλεγα νὰ φθάσω τὴν Δευτέρα,
ἔλλ' ἢ Νηριέλας λύσσαζαν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα,
κι' ἐχάλασαν τοὺς οὐρανοὺς
μὲ μυκαμένους κεραυνούς,
κι' ἔβραχαν ὅλο τὸ πρωὶ, κι' ἔβραχαν καὶ τὸ βράδυ,
κι' ἐγὼ πολὺ τῆς σιαχίζομαι καθὼς τὸν Στραφιὰδῆ.

Κι' ἂν 'στὴν πόλιν σὰς δὴν ἦλθα, πλὴν μαζὶ σὰς ἦμον ὄλος,
ὃ δὲ Λάσκαρης ὁ φίλος καὶ κουμπάρου μουσούλιος
προσεφώνησεν εὐχλωτῶς καὶ πεινῶντος τὸ κοινὸν
τῶν εὐμούσων Πατριῶν.

Δὴν ἀμφίβαλα ποτὲ μου, Πατρινοὶ γαμάτοι νοῦν,
καὶ 'ὅτ' ἰσὴς Πάτρας αἱ Νηριέλαι πὸς μεγάλα θὰ φανοῦν,
καὶ θὰ στίψεται μὲ δάφνης τοῦ δαρφῶνος τοῦ συγχρόνου
τῆν σκιάν τὴν βρωμιόλογον τοῦ μεγάλου σὰς προγόνου.

'Ἐπιπτε μὲ μκαθίλιας
νὰ δεχθῆτε τῆς Νηριέλας,
γιατὶ βρῆχον τὴν σταφίδα σὺν ἐπιπνίεται 'στ' ἀλώνια
καὶ κακὰ περνάει χρόνα.
'Ὅμως σὲς, ἀγαπητοί μοι, καὶ μ' ἐκείνου τὴν βροχῆν
τοὺς ἐχάματε σπουδαῖαν καὶ λαμπρὰν ὑποδοχῆν.

Γιὰ τοῦτο σήμερ' ἀσπακμοὺς ἐμβάζομεν κυρίους
ἐκ τῶν μυζιῶν τῆς ψυχῆς
'στοὺς Πατρινοὺς τοὺς νουναγεῖς,
Νομάρχην τε καὶ Δήμαρχον, τρεῖς κὼμ' ἢ φ' κυρίους,
κι' ὁ Νηριέλιτ' Φασουλῆς μὲς 'ὅτ' ἂν βροχῶν τὴν μπόρα
γονυπετῶς προσεύχεται πρὸς τὰς Νηριέλας τώρα
μῆτε σταγίνα κἂν νεροῦ νὰ στείλων κατ' ἄρας
ὅπῃτα ἠλιάζεται πολυτίμος σταφίς.

Θερμῶς γιὰ κάθε σταφιδῆ προσεύχεται μπιστάνι,
κι' ἴσως τὴν Πάτρ' ἀργότερα νάλλῃ κατιστοιμῆσας
γιὰ τὴν σταφίδα νὰ σᾶς 'πῆ καὶ τὸν Ἀριστοφάνη,
ποῦναι πηγὴ τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ ζεστοπομῆσας,
κι' ὅλα τὰ λέει παστορικᾶ,
καὶ σκούζουσι τὰ θελιμᾶ:
'τρομαζετε καὶ φρίζετε, κυράδες καὶ κοπέλαι,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε γιὰτ' ἦλθαν ἢ Νηριέλας'.

Χαίρε, πόλις τῶν Πατρῶν, ποῦ μὲ καθυποχρεῖσαι...
αἰ φίλω καὶ μένω σᾶς...

Φασουλῆς ὁ Θεατρῶνης.

Καὶ καμψόσαι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

«Βικόνισμα», δραμῆτιον τοῦ ποιητοῦ Πολέμη,
ποῦγει κοντὴν λυρικὸ καὶ φλογερὸ καλέμη,
δραμῆτιον ὑψημῆτις, παθῶν ἐνέχον πάλιν,
θηρσκευτικὴν κατάνυξιν κι' εὐλάθειαν μεγάλην,
ἀλλὰ κανεῖς δὴν ἤλιπτε πὸς θ' ἀπαγορευθῆ,
ποῦ τῶσος κόσμος ἤθελε πολλὰ νὰ διδύχθῆ.

«Φαινόμενα καὶ Πράγματα», τόμος περικαλλῆς
ἐμπνεύσεως, συνέσεως, καὶ γνώσεως πολλῆς,
τερπνότατον ἐντρυφήμα καθ' ὅλας τὰς γαμμάδας...
ὁ τῆς «Ἐστίας» ἔγραψε διάδομος Νομῆς,
ὁ γίγας ὁ Ταγκόπουλος, μουστοτραπῆς γιγῆτος,
ποῦ σὺν τὸν βέλπης τρώγοντα χωρὶς νὰ θίλῃς τρέφ.

«Η' κατὰ θάλασσαν Ἐλλάς», ἐξικεῖταιν βιβλίον,
πολυτίμορον ἐμβόθειαν τῆς Ναυτικῆς ἠγελίον,
ποῦ μίγ' ἀποδεικνύεται τὸ τῆς θαλάσσης κράτος...
ὁ Κωνσταντῖνος Δόσιος συνέγραψεν ἰσχυρῶς,
λαμπρῶς ἀνθροποπλοιαρχῶν τοῦ Ναυτικοῦ σφριγῶν
κι' εἰς μάθησιν ἔργων.

Τὸ γραφετον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἐριθμὸς τριανταετρία, εἰς τὸν δρόμον ποῦ διδότη.